

משה אקוניא

20-11-1975 (11/20)

ת"ת

מתקדמת, שעלו מקהילותיהם בגולה ובנו קהי-
לות מפוארות בישראל. והתוצאה — נמשך אי-
שוויון בחלוקת העול הבטחוני, כאשר אלפי
בחורי ישיבות חפשיים מכל אחריות בתחום
הבטחון. עלינו לומר למפלגת העבודה ולרוב
בממשלה, כי יש גבול גם לסבלנותנו לחכות
להכרעות בנושאים אלה.

הויכוח על מעלה-אדומים

הממשלה החליטה ברוב קולות להקים אי-
זור תעשייתי עבור ירושלים במעלה-
אדומים ובתוכו שיכונים עבור אלה שיעברו
שם. ההצעה להסתפק רק באיזור תעשייתי
בלי שיכונים, זכתה למיעוט קולות. גם ההצעה
לדחות את כל הנושא לחצי שנה, לא נתקבלה.
בחיים הדמוקרטיים אין ברירה אלא לקבל
הכרעות-רוב בעניינים השנויים במחלוקת. אלה
שהתנגדו, ניפחו את העניין מעבר לכל פרופור-
ציה; גייסו את העתונים והרעישו עולמות;
כאילו היה זה מעשה פילגש בגבעה...

האמת היא, שכדי להתחיל בהכשרת ה-
קרקע קיבלו יו"ר ועדת השרים לענייני הת-
יישבות ושר החקלאות, בידיעת ראש-הממש-
לה, הלוואה מהסוכנות היהודית עד שיוסדר
האישור התקציבי להתחלת העבודות במקום.
אולי לא היה כאן הכל כשורה מבחינת
גוהל התקין; כי כשנתקבלה ההחלטה על
הקמת איזור תעשייה במעלה האדומים, הבינו
שרים אחדים שזוהי החלטה עקרונית בלבד
וכי ביצועה הממשי יתחיל רק כאשר יאושר
התקציב. אולם היו חריגים יותר רציניים בבי-
צוע החלטות שונות במשך השנים, ולא ראינו
התרגשות כל כך גדולה או.

לכן אנו מציעים למתנגדים להקמת האיזור
במעלה אדומים — להשלים עם ההחלטה.
האמת היא, כי גם התקציב של 10 מיליון
לירות לכל שנת התקציב 75/76 יאפשר
רק ביצוע עבודות-תשתית ולא יותר. שום
מפעלים המיועדים לגליל או לאיזור אחר של
פיתוח, לא יועברו למעלה-אדומים. הסכנה
לעיריות-הפיתוח בגליל היא יותר מהמרכז
העירוני שרוצים לבנות בגולן. מרכז כזה עלול
לפגוע בקרית-שמונה או בחצור, ובודאי שאין
לתת לו עדיפות בזמן מצוקה תקציבית. יש
קודם כל להרחיב את הישוב היהודי בגליל —
בהתישבות ובישובים העירוניים הקיימים. אי-
גנו באים להציע ביטול ההחלטה על מרכז
עירוני בגולן, אולם אפשר להתמקמה בבי-
צוע, ובינתיים לפתח את הישובים החקלאיים
ולדאוג שהאוכלוסיה בהם תהיה גדולה יותר.
המאבק מסיבי למעלה-האדומים היה בעיקרו

מדיני, ובעניינים מדיניים חשוב יותר שלטון
השכל מאשר הפעלת הרגש. קראנו בינתיים,
כי ראש העיר של ירושלים אינו רואה צורך
בהחשת הביצוע של תכנית מעלה-האדומים;
כי, לדעתו, פיתוח איזור ענתות הוא חשוב
יותר. כאשר הועלה הדבר בממשלה, לא
צויינה התמיכה של ראש העיר ירושלים ב-
כיוון זה. מוזר הדבר, שגישתו של ראש עירית
ירושלים באה לידי ביטוי באיחור, וחבל מאוד.

ועידת „חירות“

ופרשת חבר-הכנסת בנימין הלוי

שבועיים לפני ועידת „חירות“ בקרית-
ארבע, הודיע חבר-הכנסת בנימין הלוי
על פרישתו ממפלגתו. הוא הסביר את צעדו
זה בכך, ש„חירות“ אינה רואה את המצב
העולמי והאיזורי על רקע ההתפתחויות אחרי
מלחמת יום-הכיפורים; היא אינה מגלה גמי-
שות בשיקוליה המדיניים ושולטת בה אישיותו
של מנחם בגין, שאין לערער על עמדותיו.

אפשר להבין להלך נפשו של חבר-הכנסת
הלוי, שנטש את הכס הרם בבית-המשפט
העליון והלך לחיים הפוליטיים. וזאת, מתוך
תקוות גדולות לסייע בכיבוש השלטון ול-
השפיע על עיצוב הקו הפוליטי במפלגה ש-
הצטרף אליה. בסופו של דבר התברר לדי-
הלוי, שלא קל לפעול ולהשפיע במפלגת
„חירות“, וכאשר הגיע לאכזבה מוחלטת, עשה
את הצעד המכריע תוך בקשה להישאר בסיעת
הליכוד בכנסת. נראה, כי המפלגות המשות-
ות, את „הליכוד“ יסכימו להמשיך חברותו במסגרת
זאת, אף כי הדבר נוגד את המוסכס בין ה-
שותפים שהרכיבו את „הליכוד“. יחד עם זאת
מבינים שותפי „הליכוד“, כי פרישתו של חברי-
הכנסת הלוי לא שיפרה את תדמית „הליכוד“
בעיני העם. העובדה שהמפלגה הראשית בלי-
כוד, היא „חירות“, אינה יכולה לקלוט אישים
חדשים ולאפשר להם מרחב-מחיה ומחשבה
עצמאית, לא תקל על „הליכוד“ בבחירות ה-
באות.

גם חבר-הכנסת שמואל תמיר, ראש המרכז-
החפשי, טוען על קיפוחים כלפיו; ואולי היסוד
לכך הוא — התבטאויותיו בעד פשרות טרי-
טוריאליות ובעד בדיקת עקרונות לאור המצב
בין ישראל והערבים והעוצמה של כסף, נפט
וגשק, בעולם המקיף אותנו.

ערב ועידת „חירות“ פניתי בקריאה ל-
מנהיגיה לשקול מחדש את אפשרות הסכמתם
לפשרה טריטוריאלית בין ישראל ושכנותיה
למען שלום-אמת. אמרתי, כי יש משקל רב

אלינו לאחר מכן כדי לדבר על מגבית חי-
רום? "

ההסתדרות והממשלה חייבות לשתף פעו-
לה כדי למנוע הפקרות ביחסי-העבודה. המדלי-
ניות הכלכלית החדשה מטילה על כולנו עול
כבד, ואסור שמעטים ירצו לקבל תנאים מע-
בר למה שמגיע להם, רק מכיוון שהם נמ-
צאים בעמדות-מפתח במשק. הממשלה צריכה
להניח על שולחן הכנסת הצעת חוק, שיתן
סמכות לפתור את סכסוכי העבודה בשירותים
היוניים ביותר על ידי הוועדה

להחלטה כזאת בוועידת „חירות“, אילו נתקב-
לה, כדי ליצור קונצנזוס לאומי לגבי הבעיות
היסודיות של מדיניותנו.

אנו נאבקים על דעת-הקהל העולמית,
וגם רבים מידידינו אינם רוצים להבין אותנו.
„חירות“ יכלה לתרום תרומה חשובה לתדמיתה
של ישראל אילו קיבלה הצעתי הצנועה.

השביתה באל-על

ושביתות אחרות—הערכות ולקחים